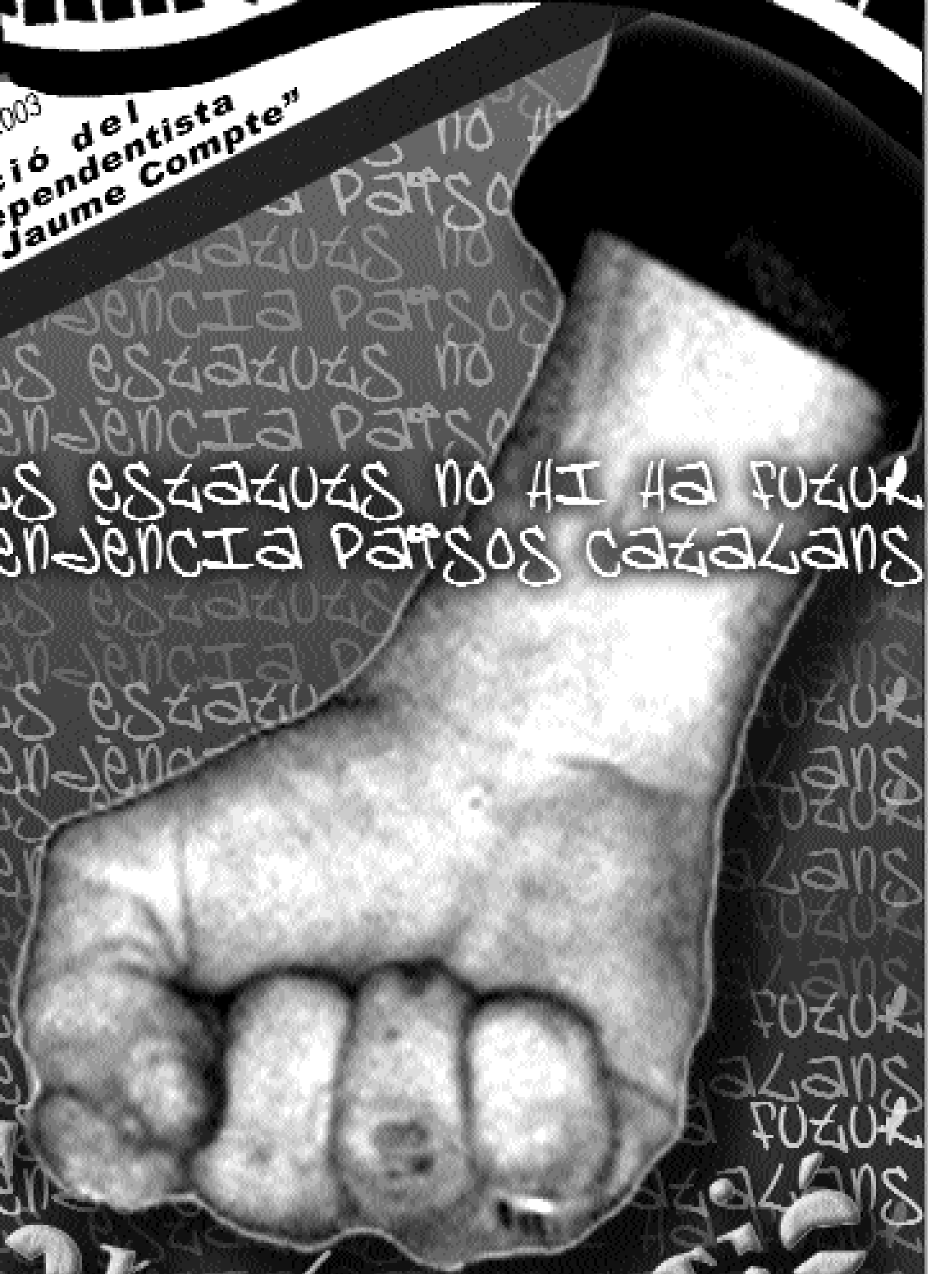
L'insurgent

26

IV època
11 de Setembre de 2003

Publicació del
Casal Independentista
de Sants "Jaume Compte"

QUE NO ET VENGUIN L'ESTATUT!

Durant els últims mesos i fins a les properes eleccions a la Generalitat de la comunitat autònoma de Catalunya veurem atònits com un seguit de venedors de poca volada ens intentaran vendre la seva millor oferta d'Estatut. Veurem, en definitiva, com ens intentaran *vendre la moto*.

Uns ens vendran una moto que ells afirmen que és la del canvi, plena de clavells i de roses; una moto, però, que és similar a la resta de motos que hi ha a l'estat. Per això, a la matrícula, al costat de la bandera espanyola ens hi deixaran posar un distintiu folklòric.

Els que estan manant actualment s'han passat molts mesos preparant-ne el nou disseny, una nova línia molt provocativa i que està encaminada a voler fer córrer la resta. Però només podran córrer fins on l'estat espanyol els deixi, i aleshores, com és habitual, es faran les víctimes i continuaran pel camí de carro que van començar ara fa vint-i-cinc anys.

D'altra banda, també ens trobarem amb dos venedors de segona. El primer ens oferirà una moto solar i superecològica, un model *de debò* que portarà una maleta ben grossa a cada banda: una anirà plena de les contradiccions a causa del reformisme, i l'altra, atapeïda fins a dalt de les contradiccions nacionals.

Finalment, l'altre serà el que ens voldrà vendre la moto estrella, una rèplica del model basc que últimament està tan de moda; l'únic inconvenient d'aquest exemplar és que ells no han conduït mai, perquè tot just ara n'estan començant a aprendre.

El que cap d'ells ens dirà és que no n'hi haurà ni una que serveixi per viatjar per uns Països Catalans lliures i socialistes, entre d'altres motius perquè tots aquests models que ens presenten tenen una tara de fabricació comuna: neixen sense benzina. I l'únic sortidor el tenen a Madrid... i aquests ja fa temps que estan anunciant que no ens en volen donar.

Davant d'aquesta situació cal que l'esquerra independentista no caigui en el seu joc, perquè d'aquesta manera l'única cosa que aconseguirem és legitimar un cop més una nova reforma de l'Estatut d'autonomia que en cap cas serà favorable als interessos de les classes populars del poble català, que seguirà menyspreant l'entitat política dels Països Catalans i que en definitiva ens continuarà negant la nostra capacitat d'autodeterminar-nos i de poder, d'aquesta manera, accedir a la nostra independència

És per això que un cop més cal que ens reafirmem com a poble i diguem que amb els estatuts no n'hi ha prou i que el que ens cal és la INDEPENDÈNCIA.

Sumari

Edita **Casal Independentista de Sants *Jaume Compte***

C/ Premià, 31, baixos 08028 Sants

Dipòsit legal **B-71770-91**

www.llibertat.com/jcompte

4 d'octubre del 2003

ASSEMBLEA ORDINÀRIA DEL CIS

El dia 4 d'octubre d'aquest any està prevista la celebració al local del Casal Independentista de Sants (Premià, 31) de l'assemblea ordinària de sòcies i socis.

Fent un balanç del curs polític des de l'assemblea anterior (que es va celebrar el mes de maig del 2002), hem de dir que en línies generals s'han assolit molts dels objectius que ens havíem marcat en aquella trobada, tot i que n'hi ha d'altres que encara estan en una fase embrionària i alguns que no han acabat d'engegar.

Pel que fa al local (recordeu que ara ha fet un any que disposem d'un nou espai) hem de dir que, tot i que falta acabar de polir alguns retocs a la sala del mig (instal·lació d'una mampara per guanyar un nou espai, decoració, etc.), les obres de reforma que ens havíem marcat (que no eren poca cosa) estan totalment enllestides: hem habilitat el pati (que, sobretot a l'estiu dóna molta vida al Casal), s'ha acabat de fer tota la instal·lació elèctrica i s'han acabat de rebossar i pintar totes les parets. Ens havíem proposat de fer del nou local un espai obert al barri i, tenint en compte els resultats i l'èxit d'assistència de la gent del barri, podem dir que ho hem aconseguit plenament.

Respecte al funcionament del local, cal dir que la comissió tècnica, sorgida de l'assemblea anterior, ha funcionat molt bé, tant pel que fa als horaris d'obertura i tancament com pel que fa als temes de condicionament, dinamització i barra.

En l'assemblea del 2002, ens vam marcar portar a terme un seguit de projectes. Pel que fa al material, s'han fet samarretes noves (en aquest moment s'està pensant de fer-ne una nova remesa perquè se n'han exhaurit les existències) i s'ha confeccionat un nou cartell genèric que s'ha anat encartellant juntament amb les campanyes i activitats que hem anat fent. Tot i això, encara queda editar l'opuscle de presentació del Casal, encenedors, enganxines, xapes... Un altre projecte que hem assolit és reactivar la pàgina web del Casal (recordeu-ne l'adreça, www.llibertat.com/jcompte), que en aquest moment funciona amb total normalitat i que es va actualitzant periòdicament.

Pel que fa a les relacions més externes (col·laboració amb altres col·lectius, impuls de plataformes i coordinadores pròximes al nostre espai polític i incisió en institucions), ens havíem marcat set fronts primordials en els quals havíem d'incidir, participar, aportar propostes i impulsar. El balanç general en aquest sentit és molt positiu: hem aconseguit que aparegui publicada una columna d'opinió del Casal en cada número de *La Burxa,* hem continuat participant i impulsant la CAL del barri i la Coordinadora de Casals i Ateneus Independentistes, hem continuat donant suport a Alerta Solidària (tot i que s'ha de reconèixer que la participació en l'organització antirepressiva no ha estat excessivament activa) i hem aprofitat una mica més la nostra presència al Secretariat d'Entitats. En aquest punt, i de cara al curs que ve, hauríem de mirar de tenir més incidència i fer un seguiment més estret a la política institucional del Districte.

Pel que fa a les coses que hauríem de millorar i que hauríem d'impulsar de cara al curs que ve, hi ha les assessories i els Sopars Jaume Compte. Pel que fa a les assessories, de moment estan totes quatre (lingüística, sindical, de gènere i estudiantil) en una fase molt embrionària, tot i que és possible (només possible!) que la lingüística pugui començar a funcionar en els propers mesos. Un altre punt que hauríem d'enfortir és els Sopars Jaume Compte, ja que en vam fer tres entre finals de l'any passat i el primer trimestre d'aquest, però la cosa ha quedat una mica estancada i no n'hem tornat a organitzar cap més.

Així que ja ho veieu, podem dir que el balanç de la feina feta és prou positiu, malgrat que encara quedin alguns aspectes per millorar (què hi farem, ningú no és perfecte!). Per això, per acabar de valorar el que hem fet i el que hem de millorar, per poder parlar i proposar i recollir idees de totes i tots, per poder decidir què farem i què volem fer aquest any que ve, ens veurem el dia 4 d'octubre a l'assemblea de sòcies i socis del Casal.

Jornada contra la tortura al barri

UN ANY DE LES DETENCIONS DE JOVES SANTSENCS

Durant els propers mesos 3 joves santsencs i un de Sant Andreu seran jutjats a l'Audiència Provincial de Barcelona acusats de ser els responsables de dos sabotatges a dues entitats bancàries del carrer de Badal el mes de desembre d'ara fa dos anys.

En aquest judici, la fiscalia es basarà en declaracions que van ser extretes a la comissaria de la Via Laietana als joves detinguts mitjançant tota mena de tortures físiques i psicològiques, cops i esforços físics, insults, amenaces de mort, llargs interrogatoris de fins a 14 hores seguides sense ni menjar ni dormir, sense deixar-los anar al lavabo o simplement sense poder seure en una cadira. En definitiva, un calvari que va fer que tres d'aquests joves acabessin signant una declaració policial en què afirmaven haver participat en aquells fets. Davant del jutge, però, i un cop ja alliberats de les tortures físiques i psicològiques, els joves van desmentir haver-hi participat, i avui dia a més hi ha cursada una denúncia per tortures als jutjats de Barcelona.

La detenció d'aquests quatre joves es remunta al setembre de l'any passat, i és per això que pel primer aniversari s'organitzarà una jornada contra la tortura al barri per denunciar que avui dia la tortura és una pràctica habitual a les comissaries i presons de l'estat espanyol.

BREUS

Jocs de policies al barri

Diversos equipaments (Cotxeres de Sants, poliesportiu de l'Espanya Industrial) han acollit diferents activitats emmarcades dins la fantasmada impresentable dels qui "se la juguen per tu/se la juegan por ti". Sense poder arribar a dir que, com a veïns i veïnes de la vila de Sants, estem contents d'haver acollit torturadors en nòmina, destacarem que, concretament a les Cotxeres, s'hi han desenvolupat les proves d'escacs, activitat que com tothom sap exigeix, entre d'altres, una certa agudesa diguem-ne de tipus intel·lectual.

Atac feixista al Casal

A mitjans d'agost, la seu del Casal així com el mural que hi ha al final del carrer van ser ruixats amb pintura al mateix temps que apareixien pintades del grupuscle d'extrema dreta MPC. Aparentment, l'acció sembla emmarcar-se en el reguitzell d'atacs feixistes que ha patit els darrers temps el nostre barri. Des del Casal, agraïm totes les mostres de solidaritat rebudes per part de veïns i veïnes així com també per part d'altres entitats i col·lectius de la vila i alhora denunciem aquesta nova agressió al teixit associatiu i la total impunitat amb què actuen aquests grupuscles.

Va de llibres

Destaquem un parell de novetats editorials (ben bé novetats no, ja que van aparèixer pels volts de Sant Jordi) relacionades amb socis del Casal. La primera és del company i periodista Daniel Camon i duu per títol Un únic camí. Aproximació a la història dels Països Catalans, d'Editorial Mediterrània. L'altra novetat és obra del també soci Jordi Plens i s'intitula Ciutadania de Catalunya. Etnicitat, nacionalisme i llengua, assaig que va guanyar la darrera convocatòria del premi Ciutat Tarragona. Entre altres llocs, els podeu trobar també al local del Casal.

Maulets estrena local a Sants

L'assemblea comarcal del Barcelonès de Maulets ha inaugurat un local al carrer de Salou, número 15, amb el nom de Mawla. Obert de dijous a dissabte a les tardes, així com puntualment en funció de les activitats, es tracta d'un espai que també disposa de bar i d'una acollidora terrasseta. Estigueu pendents de la programació.

Correllengua 03 al barri

Segons ha informat a L'Insurgent l'assemblea local de la CAL, el Correllengua d'enguany se celebrarà el dissabte 25 d'octubre. Tan aviat com en puguem concretar més detalls ja informarem puntualment d'aquesta ja sisena edició del pas del Correllengua per la nostra vila.

Festa Major Popular

Ivan Rubio

Un any més, la darrera setmana d'agost la festa major va arribar a Sants. Carrers guarnits, música d'orquestra, disco mòbils, gent amunt i avall i molta diversió. Però ens trobem en un moment crític per a la feina voluntària i les comissions de festes dels carrers del barri ho noten. Cada vegada més envellides i reduïdes, moltes han decidit plegar. I si pleguen, què ens queda?

El districte no hi ajuda gaire. Es limita a donar subvencions als carrers perquè aguantin sota una sèrie de requisits purament comercials que els obliguen a ser el plafó publicitari d'entitats bancàries i multinacionals de begudes i aliments. Evidentment, el districte no coneix l'autèntic esperit de festa major, per això deixa de banda les entitats del barri que fomenten la cultura popular. Molts d'aquests col·lectius tenen despeses elevades i no reben cap ajuda econòmica. Un exemple són els Diables de Sants, que enguany no han pogut fer el seu espectacle anual a la plaça de Bonet i Muixí. L'elevat cost de la pirotècnia i el fet de no rebre cap subvenció ha fet que es perdés aquesta exitosa activitat. Fins on haurem d'arribar? Al final els i les diables hauran de fer com els carrers i esdevenir plafons publicitaris sortint a actuar amb el logotip de la Caixa imprès al pit.

Per sort, encara queda gent amb ganes d'oferir al barri una autèntica festa major popular i autogestionada. Popular, perquè recupera les autèntiques arrels de la festa major, i autogestionada, perquè amb els temps que corren cal crear autèntiques alternatives a les que proposa el districte, tant pel que fa a la Festa Major com per al dia a dia. Per això, des de fa uns anys es fa la Festa Major Alternativa (FMA), un espai on s'intenta generar activitats per a tots els públics i alhora guanyar uns diners per tornar-la a repetir l'any vinent i seguir lluitant en el dia a dia. D'aquesta festa en depenen molts projectes, com per exemple, La Burxa, una eina indispensable per mantenir una bona comunicació popular al barri, ja que fa que arribin a la gent informacions que no surten als mitjans oficials i, sobretot, crea nous fronts d'opinió. Organitzada per l'Assemblea de Barri de Sants (ABS), la FMA ha estat un nexe d'unió entre molts dels col·lectius, entitats i individus del barri, entre les quals hi ha el Casal Independentista de Sants "Jaume Compte", que ha ajudat a mantenir molt bones relacions durant tot l'any i a engegar campanyes conjuntes a través de l'ABS.

Sopar de Festa Major al carrer Premià

Més d'una seixantena de persones, entre veïns, veïnes, socis i amigues van participar en el primer sopar de festes del carrer Premià, organitzat pel Casal Independentista de Sants conjuntament amb l'Arran. Amanit amb menges portades per tothom i música de Festa Major, el sopar va ser tot un èxit i el veïnat va respondre molt bé i en va quedar força satisfet. Joves i grans van compartir taula i pista de ball i es van engrescar a repetir-ho l'any que ve, qui sap si potser una mica més ambiciós, amb alguna orquestreta o unes havaneres...

La FMA s'ha anat llimant any rere any per aconseguir ser realment una festa popular; ha anat augmentant el nombre d'activitats i el públic assistent, que alhora es diversificava. Enguany hi ha hagut activitats que han ajudat a aconseguir-ho. Un bon exemple ha estat la FMA Infantil, que ha aplegat gran nombre de canalla i pares a la plaça de Sants. Amb idees originals i divertides van aconseguir crear un espai al carrer per als més menuts, diferent del que s'ofereix actualment amb la fira d'atraccions o amb xocolatades patrocinades per qualsevol empresa xocolatera. Però també s'ha augmentat l'espai per als més grans, diversificant les activitats musicals entre setmana i amb el recital de poesia inclòs dins la marató d'espectacles. Aquest any s'ha innovat amb una nova activitat per a les més agosarades i amants de la velocitat: la cursa de carretons autofabricats, que va deixar el nombrós públic assistent amb un molt bon regust. I, és clar, no hi podia faltar, també hi va haver el cada vegada més concorregut cercacarrers, que apropa la FMA a la resta de carrers del barri.

Tot i així al voltant de la FMA també es genera força polèmica, sobretot amb els concerts de nit, que arrosseguen tota la gent del barri o de fora que vénen a gaudir de la Festa Major i es troben que els carrers pleguen massa d'hora. Això agrupa molt tipus de gent diversa en un sol punt del barri que acaba generant molt de soroll, brutícia i pixums inevitables que el districte no s'encarrega de netejar ni amb puntualitat ni acuradament. Ja els va bé que els "alternatius" generem mala imatge cap enfora. Això, a més, es veu agreujat per un "cinturó negre" que envolta tota la FMA, on s'ubiquen els oportunistes disposats a muntar les seves barres pel lucre personal i trepitgen així la feina col·lectiva realitzada per qui munta la FMA (en què ningú cobra res per estar darrere la barra i en què tots els guanys són per organitzar altres activitats i la mateixa FMA de l'any vinent). La gent que arrossega aquest "cinturó negre" no només no col·laboren amb l'existència de la FMA, sinó que en degraden la imatge amb la ja habitual destrossada de la portalada del carrer de Finlàndia o amb les molèsties que es causen allargant la festa fins a les deu del matí entre setmana a les veïnes que han d'anar a treballar.

Intentar polir tots aquests aspectes és la feina més dura a què s'han d'enfrontar els i les organitzadores de la FMA, i això porta al fet que molta gent n'acabi cansada. Per això, surten veus disposades a polir aquest aspecte, o bé canviant les activitats i l'horari durant la setmana o bé canviant-ne la ubicació per una de més controlable, que molesti menys veïns que l'actual, que sovint desborda la FMA.

Tot i així, no cal ser negatius ni conservadoristes i hem de mirar noves vies encara no explotades per poder estendre al màxim de públic possible aquesta festa cada cop menys alternativa, ja que si alguna cosa està clara és que cada cop més gent quan pensa en la Festa Major de Sants pensa en l'Alternativa, perquè és la que realment sent seu l'esperit de la festa major, la que realment és popular.

Festa Major Popular, lluita també.

L'Àfrica

Una il·lusió necessària

Jordi Fexas

Parlar del continent africà sempre resulta un pèl arriscat. El desconeixement, la distància (geogràfica i psicològica), el pes dels tòpics i la seva realitat complexa i heterogènia ho dificulten. Però és obvi que en un món futur no gaire llunyà i fruit d'aquesta globalització que incrementa i accelera els fluxos migratoris i intercontinentals, el tindrem al replà de l'escala.

Ens hem d'anar acostumant, doncs, a aproximar-nos i fer més nostres les problemàtiques d'aquest continent, així com a positivar-ne tant la seva imatge com les seves potencials aportacions a les societats europees.

L'Àfrica probablement és el continent menys compacte i homogeni del planeta, però que, paradoxalment, quan el visionem o ens el visionen, sempre apareix com un tot, articulat, pràcticament una sola realitat. Això no seria negatiu si no fos que el fil conductor, allò que dóna unitat al continent, és l'estigma, la tragèdia, els tòpics, la desgràcia, en definitiva.

Recrear un exemple és sempre un bon sistema per il·lustrar-ho: un succés tràgic ocorregut al Vietnam. El mitjà que m'informi, l'emmarcarà geogràfica i políticament al Vietnam i ho tractarà com a quelcom que ha colpit els vietnamites. Com a complement potser apareixerà el mapa polític de Vietnam amb les fronteres polítiques dels estats que l'envolten. Si aquest mateix succés o notícia es produeix a Malawi, posem per cas, la notícia serà: "Un cop més la tragèdia ha colpit l'Àfrica i els africans. La pobresa, la corrupció i la manca de mitjans han augmentat la magnitud de la tragèdia, etc.". Per situar geogràficament el succés, el més probable és que hi aparegui la silueta de tot el continent.

El referent geogràfic de 'l'Àfrica és l'element bàsic de situació. La localització geogràfica exacta és poc rellevant. És a dir, la tragèdia a Malawi probablement esdevindrà patrimoni de tots els africans, quelcom que els unifica i que els fa confraternitzar. El missatge explícit, per activa o per passiva, és l'estigmatització del continent i dels seus habitants.

Aquest mateix succés, doncs,

al Vietnam o Luxemburg no seria una nova tragèdia per a l'Àsia i els asiàtics o per a Europa o els europeus. És més, pel que fa a tragèdies humanes, els mitjans també ens jerarquitzen la informació a partir de la intensitat necrològica, és a dir, la quantitat de morts. Un esdeveniment amb quatre morts a Europa són notícia. A Amèrica potser en fan falta deu, a l'Àsia posem-ne unes desenes, però perquè hi hagi una necrològica a l'Àfrica potser en faran falta centenars o milers. Així arribarem a la conclusió que, disposar –en aquesta era globalitzadora del capitalisme mediàtic– de mitjans i estructures mediàtiques és el que permet en certa mesura valorar la importància de la vida humana en l'univers simbòlic col·lectiu.

Aquest seria un de tants exemples, potser dels més subtils, de com es tracta i processa la informació que ens arriba d'aquell continent. Rarament rebrem informació de coses positives o agradables. Potser si n'arriben algun cop són de la seva natura i els seus paisatges o la seva fauna, no pas dels seus habitants.

Algú pot pensar que aquest tipus de reflexions, filen massa prim. Però som molts els que estem convençuts que el fet de rebre aquest tipus d'impactes mediàtics sobre la terra dels nostres ancestres ens condiciona molt subjectivament la visió individual o col·lectiva que tenim o podem arribar a tenir dels seus habitants.

I el que encara és més trist és que sovint les pròpies elits il·lustrades del continent han acabat interioritzant aquesta estigmatització que en molts casos desemboca en l'autoodi o l'escapisme respecte a la seva pròpia realitat. Ens acabem instal·lant tot en allò que s'ha anomenat afropessimisme.

L'Àfrica probablement és el continent menys compacte i homogeni del planeta, però que, paradoxalment, quan el visionem o ens el visionen, sempre apareix com un tot

Aquest tipus de reflexions dintre del món de la solidaritat adquireixen més sentit i transcendència, ja que aquest representa el nexe més humà i directe que avui tenim a occident amb les societats africanes. Els mitjans de comunicació i les ONG –car en el món educatiu l'Àfrica no existeix– són pràcticament l'únic canal disponible per aproximarnos al continent veí. Tot i que les mateixes ONG, sovint, i de forma inconscient, reprodueixen els mateixos esquemes que els mitjans de comunicació.

Denunciar, informar, fer-nos copartíceps de la pobresa, la guerra, les malalties que menen les societats africanes, de ben segur que és un bon sistema per a conscienciar-nos dels seus mals. Però mai serà un bon mètode per a fernos despertar l'interès, la curiositat, la proximitat, la complicitat ni àdhuc la solidaritat nascuda d'un desig d'igualtat fraternal.

L'Àfrica potser necessita medecines i programes de desenvolupament dels estats i les ONG. Però qui sap si necessita tant o més, despertar d'Occident –responsable històric de bona part dels seus dèficits actuals–, aquest tipus de relacions, sentiment i actituds que a llarg termini podrien esdevenir la garantia d'unes relacions més simètriques i més justes.

Rebuig, llàstima, paternalisme, indignació, compassió, caritat, distància, desinterès, evasió, etnocolonialisme... són els sentiments, els discursos, les actituds i les voluntats que han articulat, per passiva o per activa, les relacions entre l'Àfrica i occident en les darrers dècades.

El gran repte del món de la solidaritat és desactivar aquest discurs amb un altre discurs. L'afropositivisme versus l'afropessimisme, sense deixar de potenciar, conscienciar i informar dels greus problemes de l'Àfrica, que són reals i greus. Però és urgent positivitzar la imatge de l'Àfrica a occident i a la mateixa Àfrica.

Sense això, la mateixa solidaritat entra en una roda perversa que la farà perdre part del seu sentit. El que cal en definitiva és desestigmatitzar aquest fascinant i fabulós continent tant proper i alhora encara tant llunyà.

CASALS I ATENEUS INDEPENDENTISTES:

UNA XARXA QUE ES CONTINUA ESTENENT

Ja fa gairebé tres anys que se celebrava la primera reunió per aglutinar els Casals independentistes que sorgien com a resultat d'una consolidació de la consciència nacional en indrets concrets de la nostra geografia. Això va suposar la gestació de la Coordinadora de Casals i Ateneus de l'Esquerra Independentista dels Països Catalans.

En línies generals –i després de tres anys– hem de parlar d'un creixement de nous locals: a la Franja, a les Terres de Ponent, al Vallès, al Barcelonès, etc. Així, lluny de debilitar-se el naixement de nous locals, hem viscut un increment d'aquest tipus d'iniciatives que ha mantingut un ritme constant de noves inauguracions.

L'aparició d'aquest seguit de Casals obeeix a una realitat: la voluntat de la gent de crear-los. Aquests espais tenen la potencialitat d'ésser la xarxa organitzativa que permeti estructurar i expandir el moviment independentista –i ens referim també a aquell independentisme sociològic i difús al qual cal donar una orientació política clara, tant en l'aspecte tàctic com en l'estratègic– perquè esdevingui una eina de lluita al servei de l'alliberament nacional i social dels Països Catalans.

La Coordinadora d'Ateneus i Casals de l'Esquerra Independentista dels Països Catalans ha aconseguit crear vincles de coneixença, suport i solidaritat entre aquestes realitats locals, i també ha tirat endavant la tasca de censar els Casals existents. Ens cal, però, fer molta més feina. El naixement de nous locals fa evident la necessitat d'articular la base social del moviment i fer d'aquest una eina política al servei de l'alliberament del nostre poble. Cal, doncs, que Casals, Ateneus, col·lectius i organitzacions que reconeguin aquesta necessitat, dipositin esforços per acomplir-la conjuntament.

Coordinadora de Casals i Ateneus de l'Esquerra Independentista dels Països Catalans

Casal Popular "la Turba"	Valls	Alt Camp
Casal Independentista "la Volta"	Figueres	Alt Empordà
Ateneu Popular X	Vilafranca del Penedès	Alt Penedès
Casal Popular Riudebitllenc	Sant Pere de Riudebitlles	Alt Penedès
Ateneu Popular Suïcidi Revolucionari	Sant Martí Sarroca	Alt Penedès
Casal Popular el lokal de Sant Sadurní	Sant Sadurní d'Anoia	Alt Penedès
Ateneu Popular de Masquefa	Masquefa	Anoia
Casal Independentista "Despertaferro	Reus	Baix Camp
Casal Popular "la Fadulla"	Manresa	Bages
Casal Popular "la Ceba"	Navàs	Bages
Casal Popular Cal Carrasclet	Navarcles	Bages
Centre Social La Vila	Martorell	Baix Llobregat
Ateneu Revolta	Molins de Rei	Baix Llobregat
Casal Independentista de Sants "Jaume Compte"	Vila Sants	Barcelonès
Casal Independentista La Mawla	Vila Sants	Barcelonès
AP Octubre, el Casal Independentista del Poble Nou	Poblenou	Barcelonès
Ateneu Independentista i Popular de la Vila de Gràcia "la Torna"	Vila de Gràcia	Barcelonès
Casal Independentista de Nou Barris "la Forca"	Nou Barris	Barcelonès
La Barraqueta	Vila de Gràcia	Barcelonès
Casal Independentista de Badalona "Antoni Sala i Font"	Badalona	Barcelonès
Casal Independentista "Cal Panxo"	Berga	Berguedà
Casal Independentista de la Garrotxa	Olot	Garrotxa
Casal Independentista "el Forn"	Girona	Gironès
Ateneu 24 de juny	Girona	Gironès
Casal El Solc	Pineda de Mar	Maresme
Casal Independentista del Maresme " Fèlix Cucurull"	Mataró	Maresme
Casal Dalt i Baix	La Vila Joiosa	Marina Baixa
Casal Independentista Popular "Manuel Viusà"	Vic	Osona
Associació Cultural Jaume I	Mollerussa	Pla d'Urgell
Ateneu Independentista de Ponent	Lleida	Segrià
Casal "L'Estaca" Sant Llorenç de Morunys	Solsonès	
Casal Independentista de Sabadell "Can Capablanca"	Sabadell	Vallès Occidental
Can Pingàs	Terrassa	Vallès Occidental
Casal Popular i Independentista "Quico Sabaté"	Sant Celoni	Vallès Oriental
Casal Tio Canya de Mollet	Mollet del Vallès	Vallès Oriental
Casal Popular "La Guitza"	Sant Cugat del Vallès	Vallès Occidental

COL·LECTIUS		
L'Espenta	Comarques de Ponent	
Associació Cultural Voliac	Solsona	Solsonès
Col·lectiu la Falç	Banyoles	Pla de l'Estany
El Ger	Sant Pere de Ribes	Garraf
Col·lectiu Puny Enlaire	Bordils	Gironès

TERRA NOSTRA

Els Casals parlen (i últim)

Lluís M.

Pel març del 2000, ço és ara fa tres anys i mig, iniciàvem des d'aquestes mateixes pàgines un seguit d'entrevistes amb altres casals i ateneus d'arreu del país. Ho fèiem amb la modesta doble intenció de donar a conèixer, d'una banda, les activitats d'aquests espais, i de l'altra, d'iniciar un debat a propòsit de la vertebració de qualsevol procés d'alliberament per part dels col·lectius de base. Aquesta segona intenció es concretaria poc temps després amb la creació de la Coordinadora d'ateneus i casals dels Països Catalans, mentre que la voluntat de coneixença l'hem pogut satisfer a través de les respostes donades al qüestionari de L'Insurgent. Heus aquí els altres set semblants que ens permeten fer una radiografia aproximada, que quedaria de la següent manera:

Ens trobem fonamentalment davant de col·lectius formats per persones a títol individual, per bé que sovint és alhora la seu d'alguna organització o moviment tant nacional com local.

Les raons que justifiquen la creació d'aquests espais és coincident en tothom: crear un espai de trobada que promogui debat i que alhora enforteixi el treball de base. En aquest sentit, la intervenció en política municipal es concreta en més d'un 40% dels enquestats. Pel que fa a la definició política, un 42,8% es defineix com a esquerra independentista; un 14,2%, com a esquerra i independentista (compte amb la conjunció!); un altre 14,2%, com a independentista antifeixista, i un 28,5%, com a esquerra revolucionària (curiosament Olot i Alacant). Les matisacions a aquestes definicions, que obviem, palesen l'ampli ventall de concepcions que hom té de la pròpia dinàmica i a la vegada també ens mostren un cert dèficit, diguem-ne teòric.

Enquestats sobre la necessitat d'un treball unitari, tothom hi coincideix, però manté al mateix temps una prudència i reserva cauteloses. Pel que fa a la Coordinadora de Casals, tots ho troben positiu, ja que pot contribuir a consolidar casals així com també a crear-ne de nous. Igualment, es coincideix en la necessitat d'aprofundir en la coneixença mútua i en la coordinació, i s'insinua, per part d'algun dels enquestats, en la necessitat de crear alguna infraestructura estable, amb el que això comporta (xarxa informativa, base de dades i recursos, etc.).

De l'enquesta, també se'n dedueix els diferents ritmes de treball en funció de l'àmbit geogràfic, així com una gran coincidència pel que fa al tipus d'activitats.

En resum, d'una banda, que no estem tan sols com a vegades ens sembla i, de l'altra, que d'originals originals tampoc no en som gaire.

Els set semblants són l'Ateneu Independentista i Popular de la Vila de Gràcia, La Torna; l'Ateneu 24 de juny, de Girona; el Casal Independentista de la Garrotxa; el Casal Popular la Turba, de Valls; l'Ateneu de Masquefa; el Casal Popular i Independentista Quico Sabater, de Sant Celoni, i el Casal Jaume I d'Alacant.

Poesia de compromís

Passa un obrer

Passa un obrer amb el paquet del dinar.
Hi ha un pobre assegut a terra.
Dos industrials prenen cafè
i reflexionen sobre el comerç.
L'Estat és una gran paraula.

Mots

Führer
Duce
Caudillo
(Uns mots de pobres diables
que es cagaven pels estables.)

Poemes de **Joan Brossa**

L'ESQUERRA INDEPENDENTISTA A LES ELECCIONS MUNICIPALS

Gerard Fernàndez

La democràcia participativa, la cultura i la llengua com a elements de convivència i la sostenibilitat, eixos del programa marc de les CUP.

"La lluita contra l'imperialisme i el gran capital comença des dels ajuntaments". Amb aquesta referència al context bèl·lic internacional que es viu a l'Orient Mitjà, Xavi Oca, portaveu nacional de les CUP il·lustrava el tarannà de les Candidatures d'Unitat Popular (CUP). Un caire alternatiu a les opcions polítiques existents és el que s'ha presentat als prop de 70 ajuntaments d'arreu dels Països Catalans on l'Esquerra Independentista tenia llistes el 25 de maig passat. Així, les CUP han reclamat en el seu programa valors i idees tradicionals de l'esquerra progressista que els partits institucionals han deixat de banda des de fa uns quants anys, com ara la implicació de la ciutadania en la presa real de les decisions del consistori --la denominada democràcia participativa-- o la lluita contra l'exclusió i la marginació social.

Entre d'altres mesures, les CUP aposten per la socialització de la cultura i la llengua com a elements de convivència que comportin una lliure integració dels immigrants, alhora que aposten per afavorir els tràmits de regularització mitjançant l'agilització dels contractes de treball. En clau de construcció nacional, les CUP aposten per enfortir l'Assemblea de Regidors dels Països Catalans com una eina de contrapoder al marc legal i polític vigent.

Des de Sants, hem seguit molt de prop aquesta aposta política municipalista de l'Esquerra Independentista. La valorem com un pas endavant en la maduració política i sobretot com un salt qualitatiu en el nostre espai polític que ens aportarà nous fronts de lluita per avançar amb una eina institucional que ens farà portar la veu del carrer a l'ajuntament.

Així mateix, valorem molt positivament, els resultats obtinguts per part de les CUP i l'AMEI. Des del Casal Independentista de Sants els felicitem i els agraïm el seu esforç polític, així com la il·lusió que estan creant dins de sectors de l'Esquerra Independentista que actualment o bé estan desmobilitzats o bé estan treballant en altres espais polítics, ja que els tornen a apropar al seu espai natural.

El Casal de Sants convida i donarà suport a tots aquells pobles i ciutats que s'animin en la construcció de noves candidatures de l'Esquerra Independentista, i apostarà per intervenir en la lluita institucional obrint debat en els diferents sectors de l'Esquerra Independentista, l'Esquerra Alternativa i sectorials veïnals, ecologistes... de la ciutat de Barcelona.

Converses (in)versemblants

Ni àrabs ni oliveres

Frank Kin Un

Sharon: (Sona el telèfon) Digui?
Bush: Hail! col·lega… Vull dir shalom, home, que era broma.
Sharon Doncs ni shalom (pau) ni hòsties, que a mi em va més la marxa que a Franco, Idi Amin i Milosevic junts. A què dec l'honor?
Bush: Home que aquestes marietes dels Demòcrates se m'estan queixant, que n'esteu fent un gra massa amb la xusma palestina.
Sharon: Però què dius, home, si els donem un tracte exquisit. A veure quin exèrcit del món és capaç de tenir tanta punteria amb els helicòpters Apache a Gaza. No en fallem ni una. Com a màxim fem algun mort que no tocava, però que passés per allà és que alguna cosa devia haver fet. No com vosaltres, que a l'Iraq us vàreu afartar de cagar-la. I continueu cagant-la, mira que confondre una càmera de TV amb un llançagranades... ha, ha...
Bush: Bé, pensa que a l'exèrcit només s'hi apunten els pobres desgraciats dels hispans i dels negres, i què en pots esperar?
Sharon: Doncs mira, digue-li a les nenes Demòcrates que no pararem fins que a Palestina no hi quedi ni un puta àrab ni una puta olivera. La Terra Promesa ha de ser tota nostra, plena de formigó i de progrés pertot arreu. Les promeses es fan per alguna cosa.
Bush: Però si d'això en fa 3.000 anys.
Sharon: I què són 3.000 anys? Res. Pensa que l'Adam ja ho era, de jueu.
Bush: Com ho saps?
Sharon. Per què creus que van tenir tants fills? Doncs perquè el molt puta, per molt que l'Eva hi insistís, no es volia gastar ni un duro en condons.

Manifest del Casal per l'11 de Setembre 2003

Benvolguts companys i companyes, bona tarda a tothom. Un cop més, us tornem a convocar aquest 10 de setembre, per esperonar els santsencs i santsenques a reflexionar i treballar sobre, i per a, el nostre futur com a poble, aprofitant la diada de l'11 de Setembre.

En ocasions anteriors havíem dedicat la vigília de la Diada a homenatjar els nostres lluitadors antifeixistes veïns i veïnes o als independentistes represaliats. Enguany hem cregut ineludible convertir aquest acte en un altaveu de les diferents lluites i col·lectius que, arreu dels Països Catalans, porten a terme el treball i la lluita, bàsica per al país, de defensar el territori de les agressions constants que pateix. Des de l'Empordà fins al Baix Segura, passant per l'Horta, Eivissa o la Garrotxa.

Si per a un individu o una col·lectivitat hi ha quelcom que és ineludible de defensar i preservar és precisament el territori on habita, l'aire que respira, l'aigua que beu o el paisatge que l'envolta. Sense això, probablement poques coses tenen sentit a la vida. La lluita per preservar el territori és, i esdevindrà encara més en un futur immediat, una lluita estratègica, no només per a la supervivència com a nació, com a col·lectiu humà, sinó ja com a purs individus.

Els nivells d'agressió ambiental i l'especulació creixent a tot el territori estan adquirint dimensions alarmants i tant l'esquerra independentista com el conjunt dels moviments socials hem de ser conscients que el futur de la nostra lluita, que qüestiona l'actual marc jurídic i el model socioeconòmic neoliberal, passarà cada dia més per les sinergies que puguem establir amb el moviment de defensa del territori. És per això que avui hem convidat els companys i companyes de la lluita pel soterrament de les vies, d'aquí mateix, del barri de Sants, la Plataforma en defensa de l'Ebre, la gent de Per l'Horta (País Valencià) i la Plataforma 400.000 volts? No, gràcies!! (Catalunya Nord) perquè ens expliquin la seva lluita en defensa de la terra.

Aquests quatre col·lectius representen una petita part de les lluites locals i concretes contra les agressions al territori, però no són ni de bon tros els únics. Creiem important que aquestes lluites no quedin en aquest àmbit reduït, sinó que es coordinin per crear un espai de debat obert sobre les principals amenaces del territori i possibles solucions als Països Catalans.

Per aquest motiu, des de diferents col·lectius s'organitza la 1a trobada d'entitats i plataformes en defensa del territori dels Països Catalans, a Figueres, els dies 10, 11 i 12 del mes vinent, en què us animem a participar.

Sense llengua no hi ha país,
sense territori no té sentit el país,
sense justícia i igualtat no hi ha futur,
però sense independència res d'això és possible.

Defensar el territori és defensar la terra!

amb els ESTATUTS NO hi ha FUTUR !

Manresa, 6 de setembre
20h. Plana de l`Om

Vic, 10 de setembre
21h. Pl. de l`Estació

Vilafranca, 10 de setembre
21h. Pl. St. Maria (sopar i acte)

Lleida, 11 de setembre
12h. Catedral Nova

Girona, 11 de setembre
18h Pl. Catalunya

Barcelona, 11 de setembre
12h. Fossar de les Moreres
17h. Pl. Urquinaona

independència!

Endavant, Maulets, MDT, CUP,
L'Espenta, CEPC, Alternativa Estel
Alerta Solidària, CAJEI

coordinadora de l'esquerra independentista

